

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 574

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 12 august 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 380 din 22 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 și art. 374 ¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale.....	2–3
Decizia nr. 402 din 24 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	3–6
Decizia nr. 429 din 7 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	6–8
Decizia nr. 609 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	8–10
Decizia nr. 610 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române” și ale art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (3) din anexa nr. 3 la aceeași ordonanță de urgență, precum și a prevederilor art. 50 alin. (1) și art. 107 alin. (4) din Legea apelor nr. 107/1996	11–13
Decizia nr. 613 din 12 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h ¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	13–15
Decizia nr. 735 din 2 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborate cu cele ale art. 310 din Codul de procedură civilă	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 380**

din 22 martie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 și art. 374¹
din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995
a notarilor publici și a activității notariale**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, excepție ridicată de Nicolae Tudose și Tudose Daniela în Dosarul nr. 3.237/312/2009 al Judecătoriei Slobozia.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției de neconstituționalitate, Nicolae Tudose, asistat de avocatul Bănică Udrea, cu delegație depusă la dosar. De asemenea, celălalt autor al excepției, respectiv Daniela Tudose, este reprezentat de avocatul Bănică Udrea, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului ales al autorilor excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, expunând pe larg considerentele care fundamentează temeinicia acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.237/312/2009, **Judecătoria Slobozia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale**, excepție ridicată de Nicolae Tudose și Daniel Tudose, într-un dosar având ca obiect contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că executarea nu se poate face decât prin intermediul unei hotărâri judecătorești și că nu este posibil ca un subiect de drept să cadă în pretenții în fața unui alt subiect de drept în temeiul actului notarial. De asemenea, consideră că textul legal al art. 66 din Legea nr. 36/1995, care prevede că actul autentificat de notarul public are putere de titlu executoriu, contravine art. 126 din Constituție, deoarece nu reprezintă o activitate de îndeplinire a justiției, respectiv de soluționare a litigiilor.

Judecătoria Slobozia opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 372 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995. Aceste prevederi au următorul cuprins:

— Art. 372 din Codul de procedură civilă: „*Executarea silită se va efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.*”;

— Art. 374¹ din Codul de procedură civilă: „*Înscrisurile cărora legea le recunoaște caracterul de titlu executoriu sunt puse în executare fără investirea cu formula executorie.*”;

— Art. 66 din Legea nr. 36/1995: „*Actul autentificat de notarul public care constată o creanță certă și lichidă are putere de titlu executoriu la data exigibilității acesteia. În lipsa actului original, titlul executoriu îl poate constitui duplicatul sau copia legalizată de pe exemplarul din arhiva notarului public.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 126 alin. (1) care prevede că „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile art. 372 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la critici similare.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă, Curtea, prin Decizia nr. 1.529 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 9 februarie 2010,

prin Decizia nr. 1.040 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 4 decembrie 2007, sau prin Decizia nr. 134 din 23 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 1 iulie 2002, a statuat că aceste prevederi reprezintă norme de procedură, a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Prin instituirea acestei proceduri legiuitorul a urmărit să restrângă posibilitatea de tergiversare a executării silite și să realizeze un spor de celeritate în realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu.

Cu privire la constituționalitatea art. 66 din Legea nr. 36/1995, Curtea, spre exemplu prin Decizia nr. 1.040 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 4 decembrie 2007, sau prin Decizia nr. 2 din 13 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 2 februarie 2004, a reținut următoarele: calificarea actelor notariale care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă ca fiind titluri executorii a fost determinată de necesitatea

valorificării cu celeritate a respectivei creanțe, fără a afecta în acest mod vreun drept fundamental al părților. O asemenea concluzie este impusă de împrejurarea că autentificarea oricărui înscris de către notarul public dă expresie, într-o formă specifică, acordului de voință al părților, așa cum rezultă din chiar încheierea de autentificare, care atestă prezența acestora în fața notarului, identificarea lor, precum și luarea consimțământului fiecăreia, după ce i s-a adus la cunoștință conținutul înscrisului. În măsura în care actul autentificat este pus în executare silită, potrivit art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, acesta poate face obiectul unei contestații la executare, prilej cu care, dat fiind că executarea se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, contestatorul are posibilitatea de a invoca inclusiv apărări de fond.

Cele statuate de Curte prin deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 și art. 374¹ din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 66 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, excepție ridicată de Nicolae Tudose și Daniela Tudose în Dosarul nr. 3.237/312/2009 al Judecătorei Slobozia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochiniu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 402

din 24 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochiniu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 3, art. 4 alin. (1) și alin. (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Sabina Schriffert (născută Nidermaier) în Dosarul nr. 1.804/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.076D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.088D/2010, nr. 3.091D/2010, nr. 3.343D/2010 și nr. 3.576D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Iosif Tuduri, Tereza Muhari (născută Zagoni Tereza), Laurențiu Fucs, Kohler Ana, Siegfried-Ioan Bernhardt și Mariana Bernhardt în dosarele nr. 2.281/108/2010, nr. 1.835/108/2010, nr. 2.980/108/2010 și nr. 2.127/108/2010 ale Tribunalului Arad — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită,

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.575D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 3, art. 4 și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Kohler Ana în Dosarul nr. 3.047/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor ridicate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.088D/2010, nr. 3.091D/2010, nr. 3.343D/2010, nr. 3.575D/2010 și nr. 3.576D/2010 la Dosarul nr. 3.076D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 23 iunie 2010, 29 iunie 2010 și 14 iulie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.804/108/2010, nr. 2.281/108/2010, nr. 1.835/108/2010, nr. 2.980/108/2010 și nr. 2.127/108/2010, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Prin Încheierea din 29 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.047/108/2010, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 3, art. 4 și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepțiile au fost ridicate de Sabina Schriffert (născută Nidermaier), Iosif Tuduri, Tereza Muhari (născută Zagoni Tereza), Laurențiu Fucs, Siegfried-Ioan Bernhardt, Mariana Bernhardt și Kohler Ana, în cauze având ca obiect acordarea de despăgubiri în baza Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că sintagma „referitoare la perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”, regăsită în cuprinsul art. 1

alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009, creează o situație discriminatorie, întrucât exclude din categoria persoanelor îndreptățite a beneficia de despăgubirile conferite prin legea specială pe cele care au fost supuse condamnărilor și măsurilor administrative cu caracter politic luate după data de 23 august 1944 și până la instaurarea oficială a regimului comunist din România, la data de 6 martie 1945. Există situații în care persoanele care au fost supuse unor măsuri administrative cu caracter politic luate față de ele în perioada 23 august 1944—6 martie 1945 au obținut recunoașterea statutului de persoană condamnată sau față de care s-a luat o măsură administrativă cu caracter politic conform prevederilor Decretului-lege nr. 118/1990 și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999. Deși recunoașterea calității de persoane persecutate politic, condamnate, deportate, internate în lagăre de muncă sau în colonii a fost recunoscută de prevederile de lege menționate anterior, aceste persoane nu pot beneficia de prevederile Legii nr. 221/2009, întrucât, prin folosirea sintagmei „în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989” în cuprinsul prevederilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4), sunt excluse din categoria persoanelor îndreptățite de a beneficia de dispozițiile acestei legi cu caracter reparatoriu.

Tribunalul Arad — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, în dosarele nr. 3.076D/2010, nr. 3.088D/2010, nr. 3.091D/2010, nr. 3.343D/2010 și nr. 3.576D/2010, apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierile de sesizare, în dosarele nr. 3.076D/2010, nr. 3.088D/2010 nr. 3.091D/2010, nr. 3.343D/2010 și nr. 3.576D/2010 îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 5 alin. (1) și (4), iar în Dosarul nr. 3.575D/2010 îl constituie dispozițiile art. 1, art. 3, art. 4 și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Din analiza considerentelor încheierii de sesizare, precum și din notele autorilor excepției de neconstituționalitate reiese că obiect al excepției îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și alin. (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „(1) *Constituie condamnare cu caracter politic orice condamnare dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, pentru fapte săvârșite înainte de data de 6 martie 1945 sau după această dată și care au avut drept scop împotrivirea față de regimul totalitar instaurat la data de 6 martie 1945.*”;

— Art. 3: „*Constituie măsură administrativă cu caracter politic orice măsură luată de organele fostei miliții sau securității, având ca obiect dislocarea și stabilirea de domiciliu obligatoriu, internarea în unități și colonii de muncă, stabilirea de loc de muncă obligatoriu, dacă au fost întemeiate pe unul sau mai multe dintre următoarele acte normative:*

a) *Decretul nr. 6 din 14 ianuarie 1950, Decretul nr. 60 din 10 martie 1950, Decretul nr. 257 din 3 iulie 1952, Decretul nr. 258 din 22 august 1952, Decretul nr. 77 din 11 martie 1954 și Decretul nr. 89 din 17 februarie 1958;*

b) *Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 2/1950, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.154 din 26 octombrie 1950, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 344 din 15 martie 1951, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 326/1951, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.554 din 22 august 1952, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 337 din 11 martie 1954, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 237 din 12 februarie 1957, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 282 din 5 martie 1958 și Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.108 din 2 august 1960;*

c) *Ordinul nr. 100/Cabinet din 3 aprilie 1950 al Direcțiunii Generale a Securității Poporului;*

d) *Ordinul nr. 5/Cabinet/1948, Ordinul nr. 26.500/Cabinet/1948, Ordinul nr. 490/Cabinet/1952 și Ordinul nr. 8/20/Cabinet/1952 ale Ministerului Afacerilor Interne;*

e) *deciziile nr. 200/1951, nr. 239/1952 și nr. 744/1952 ale Ministerului Afacerilor Interne;*

f) *Ordinul nr. 838 din 4 decembrie 1952 al Ministerului Securității Statului.*”;

— Art. 4 alin. (1) și (2): „(1) *Persoanele condamnate penal în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 pentru alte fapte decât cele prevăzute la art. 1 alin. (2) pot solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al condamnării lor, potrivit art. 1 alin. (3). Cererea poate fi introdusă și după decesul persoanei, de orice persoană fizică sau juridică interesată ori, din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.*

(2) *Persoanele care au făcut obiectul unor măsuri administrative, altele decât cele prevăzute la art. 3, pot, de asemenea, solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al acestora. Prevederile art. 1 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*”;

— Art. 5 alin. (1) și (4): „(1) *Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:*

a) *declarat neconstituțional prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Decizia nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și Decizia nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010;*

b) *acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în*

condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare;

c) *repunerea în drepturi, în cazul în care prin hotărârea judecătorească de condamnare s-a dispus decăderea din drepturi sau degradarea militară.*

[...]

(4) *Prezenta lege se aplică și persoanelor cărora le-au fost recunoscute drepturile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, cu modificările și completările ulterioare, persoanelor cărora li s-a recunoscut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care se încadrează în prevederile art. 1, 3 și 4, precum și persoanelor care au fost condamnate prin hotărâri judecătorești pentru săvârșirea de infracțiuni la care face referire prezenta lege și care au obținut desființarea, anularea sau casarea hotărârilor de condamnare, ca urmare a exercitării căilor extraordinare de atac, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu condiția să nu fi beneficiat de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) sau c).”*

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la această Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 se referă doar la perioada „6 martie 1945—22 decembrie 1989” și exclude din categoria persoanelor îndreptățite de a beneficia de dispozițiile acestei legi cu caracter reparatoriu pe cele care au fost supuse condamnărilor și măsurilor administrative cu caracter politic luate după data de 23 august 1944 și până la instaurarea oficială a regimului comunist din România, la data de 6 martie 1945, deși calitatea de persoane persecutate politic, condamnate, deportate, internate în lagăre de muncă sau în colonii le-a fost recunoscută prin prevederile Decretului-lege nr. 118/1990 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999.

Curtea observă că prevederile criticate fac parte din categoria actelor normative prin care s-a legiferat în domeniul măsurilor reparatorii ce se acordă persoanelor privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora.

De asemenea, Curtea constată că legiuitorul este liber să opteze în privința atât a măsurilor reparatorii, cât și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a persoanelor îndreptățite a beneficia de aceste despăgubiri, fără ca prin aceasta să se instituie un tratament juridic diferit pentru categoriile de cetățeni aflate în situații identice.

Criteriul temporal avut în vedere prin această lege reparatorie pentru a se constata caracterul politic al condamnării sau al măsurii administrative asimilate acesteia este departe de a fi unul aleatoriu sau arbitrar (*ad similibet*, a se vedea Decizia nr. 422 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 27 mai 2010).

Momentul 6 martie 1945 marchează instaurarea dictaturii comuniste, iar 22 decembrie 1989 vizează sfârșitul acesteia în România. Prin urmare, perioada 6 martie 1945—22 decembrie

1989 este circumscrisă în totalitate perioadei dictaturii comuniste, astfel încât opțiunea legiuitorului de a edicta o lege reparatorie numai în privința persoanelor aflate în ipoteza art. 1 din lege este una justificată în mod obiectiv și rațional.

Așadar, este neîntemeiată critica potrivit căreia sintagma „referitoare la perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”, regăsită în cuprinsul Legii nr. 221/2009, creează o situație discriminatorie întrucât exclude din categoria persoanelor îndreptățite a beneficia de despăgubirile conferite prin legile speciale, respectiv Decretul-lege nr. 118/1990 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, pe cele care au fost supuse

condamnărilor și măsurilor administrative cu caracter politic luate după data de 23 august 1944 și până la instaurarea oficială a regimului comunist din România, la data de 6 martie 1945, legiuitorul fiind îndreptățit ca pentru situații deosebite să aplice un tratament juridic diferit. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât, dimpotrivă, unor situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să le corespundă un tratament juridic diferit, spre exemplu prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Sabina Schriffert (născută Nidermaier), Iosif Tuduri, Tereza Muhari (născută Zagoni Tereza), Laurențiu Fucs, Kohler Ana, Siegfried-Ioan Bernhardt și Mariana Bernhardt în dosarele nr. 1.804/108/2010, nr. 2.281/108/2010, nr. 1.835/108/2010, nr. 2.980/108/2010, nr. 3.047/108/2010 și nr. 2.127/108/2010 ale Tribunalului Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 429

din 7 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminat” — S.A. din București în

Dosarul nr. 6.638/121/2009 al Tribunalului Galați — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.638/121/2009, **Tribunalul Galați — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2—6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Laminate” — S.A. București într-o cauză având ca obiect emiterea unei somații de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât procedura de judecată a cererilor formulate în baza acestor dispoziții creează un dezavantaj vădit debitorului, care se vede în imposibilitatea de a se apăra în mod adecvat și temeinic, astfel cum se întâmplă în cazul acțiunilor judecate potrivit dreptului comun. Autorul mai susține că dispozițiile legale atacate nu permit administrarea unui probatoriu complet, singura probă admisă fiind cea cu înscrisuri, restul probelor fiind inadmisibile în raport cu procedura reglementată de ordonanță. Or, tocmai pentru că debitorul nu poate formula apărări de fond și nici nu poate administra alte probe în afara înscrisurilor, cum ar fi martori sau expertize, se află aproape în imposibilitatea de a demonstra caracterul netemeinic al cererii creditorului.

Pe de altă parte, legea cere creditorului să probeze numai existența unui înscris al creanței, care să fi fost acceptat de debitor, fără a i se impune o altă cerință, creându-se astfel o vădită inegalitate în fața legii între cele două părți, inegalitate care poate conduce la grave abuzuri de drept din partea creditorului.

Autorul mai susține că, de altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că o distincție este discriminatorie dacă este lipsită de justificare obiectivă și rezonabilă, adică nu urmărește un scop legitim, sau dacă nu există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele uzitate și scopul urmărit, în speță neexistând o astfel de justificare.

În final, se arată că prevederile art. 6 alin. (4) din ordonanță, potrivit cărora ordonanța se va înmâna părții prezente, duc de fapt la o prejudecare a cauzei de către completul de judecată, care se pronunță înainte de a cerceta fondul prin administrarea de probe, ceea ce reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate.

Tribunalul Galați — Secția comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, procedura reglementată de Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 oferă creditorilor o cale rapidă și mai puțin costisitoare în vederea obținerii titlurilor executorii, având drept scop simplificarea demersului jurisdicțional și asigurarea celerității litigiilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2—6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 2: „(1) Cererile privind somația de plată se depun la instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(2) La instanțele prevăzute la alin. (1) cererile se soluționează de un singur judecător.

(3) Judecătorul verifică din oficiu competența instanței, procedând potrivit legii.”;

— Art. 3: „(1) Cererea introdusă potrivit art. 2 va cuprinde:

a) numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul creditorului;

b) numele și domiciliul debitorului persoană fizică, iar în cazul debitorului persoană juridică, denumirea și sediul, precum și, după caz, numărul certificatului de înmatriculare în registrul comerțului sau în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar;

c) sumele prevăzute la art. 1 alin. (2), temeiul de fapt și de drept al obligațiilor de plată, perioada la care se referă acestea, termenul la care trebuia făcută plata și orice element necesar pentru determinarea datoriei.

(2) La cerere se anexează contractul sau orice alt înscris doveditor al sumelor datorate.

(3) Cererea și actele anexate la aceasta se depun în copie în atâtea exemplare câte părți sunt, plus unul pentru instanță”;

— Art. 4: „(1) Abrogat.

(2) În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.

(3) La citația pentru debitor se vor anexa în copie cererea creditorului și actele depuse de acesta în susținerea cererii.

(4) În citație se va face mențiunea că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare debitorul poate să depună întâmpinare, precum și actele ce pot contribui la soluționarea cererii.”;

— Art. 5: „În cazul în care creditorul primește plata datoriei ori declară că este mulțumit cu înțelegerea asupra plății, judecătorul va lua act despre aceasta și va proceda la închiderea dosarului, pronunțând o încheiere irevocabilă. Încheierea privind înțelegerea părților asupra plății constituie titlu executoriu.”;

— Art. 6: „(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.

(3) Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile. Judecătorul va putea stabili alt termen potrivit înțelegerii părților.

(4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției din Constituție, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 în ansamblu ori a principalelor dispoziții ale acesteia s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.388 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008, Curtea a reținut că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 instituie o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, pentru a asigura recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor. Acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile în prima fază la înscrisuri, completate cu explicațiile și lămuririle date de părți. Potrivit art. 1 alin. (1) din ordonanță, această procedură se aplică doar în cazul „creanțelor certe, lichide, exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege”, întrucât ordonanța cu somația de plată, ce urmează a fi emisă

de judecător, se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însoțite de părți, fiind justificată cerința ca dovada acestora să se facă prin înscrisuri. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare.

Prin aceeași decizie Curtea a reținut că ordonanța cu somația de plată, emisă de judecător, în măsura în care a rămas irevocabilă, are autoritatea lucrului judecat în privința obligațiilor de plată prevăzute la art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001. Art. 111 din ordonanță exclude autoritatea lucrului judecat „cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți”, tocmai în scopul de a da posibilitatea părților ca ulterior să își valorifice, conform normelor din dreptul comun, eventualele pretenții de altă natură, izvorâte din aceleași raporturi juridice.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laminate” — S.A. din București în Dosarul nr. 6.638/121/2009 al Tribunal Galați — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 609

din 12 mai 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) teza întâi
din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 7 alin. (7)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Gheorghe-Florin Bene în Dosarul nr. 3.210/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.210/108/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Gheorghe-Florin Bene într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea deciziei de eliberare din funcție a acestuia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că este neconstituțională sintagma „în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare”, cuprinsă în art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, întrucât creează o discriminare între funcționarii publici și persoanele încadrate cu contract de muncă, acestea din urmă fiind îndreptățite să se adreseze instanței dacă angajatorul a emis un act de încetare a raportului de muncă, spre deosebire de funcționarul public, care este obligat ca mai întâi să depună o plângere prealabilă și abia apoi să se adreseze instanței de judecată. Prin parcurgerea procedurii prealabile, se adaugă o perioadă considerabilă de timp perioadei normale de soluționare a litigiului său, ceea ce nesocotește dreptul la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Mai arată că este încălcat și art. 41 alin. (1) din Constituție, fiind vizat dreptul la muncă pe care acesta îl garantează.

În ceea ce privește dispozițiile art. 7 alin. (7) din Legea nr. 554/2004, susține că sintagma „numai pentru motive temeinice” contravine caracterului unitar al statului român și caracterizării României ca stat de drept, în care dreptatea constituie o valoare supremă garantată. Arată, în acest sens, că noțiunea de „motive temeinice” nu este definită de lege, aprecierea acesteia fiind lăsată la discreția judecătorului, astfel că există posibilitatea aplicării în mod diferit, chiar contradictoriu, în cazuri diferite, la instanțe diferite. De aceea, unii justițiabili vor fi „victimele unui proces inechitabil”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Precizează că legiuitorul poate opta pentru stabilirea competenței și a procedurii de soluționare a unor categorii de litigii în favoarea instanțelor de contencios administrativ, acest drept nefiind limitat de Constituție. Totodată, admite posibilitatea interpretării diferite a sintagmei „motive temeinice”, dar permisiunea acordată de legiuitor instanțelor de a o interpreta nu constituie o problemă de constituționalitate care să poată fi cenzurată de Curtea Constituțională.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, și cele ale art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Curtea observă că, în realitate, autorul excepției își limitează critica numai la teza întâi a art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 și la art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, dispoziții asupra cărora, potrivit jurisprudenței sale, urmează a se pronunța. Aceste texte au următorul cuprins:

— Art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999: „În cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, acesta poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare, (...)”;

— Art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004: „Plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție.”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (1) și (3) care consacră caracteristicile statului român și care enumeră valorile și garantează valorile supreme ale acestuia, art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (3) care garantează dreptul părților la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, și art. 41 alin. (1) potrivit căruia dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 106 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici au mai format obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici asemănătoare. Astfel, prin Decizia nr. 282 din 18 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, Curtea a reținut că textul de lege criticat are ca scop asigurarea condițiilor necesare pentru contestarea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, atât sub aspectul legalității, cât și sub aspectul temeiniciei acestuia, funcționarul public fiind astfel protejat împotriva emiterii în mod abuziv a unui asemenea act administrativ. Cu acel prilej Curtea a constatat că nu este întemeiată critica referitoare la existența unei discriminări între categoria funcționarilor publici și celelalte categorii de salariați. Prin edictarea unei legislații specifice funcției publice, legiuitorul a înțeles să confere funcționarilor publici un statut special, fără să înrângă principiul egalității în drepturi, consacrat de Legea fundamentală. Curtea a arătat că instituirea unui tratament juridic diferit pentru categorii profesionale diferite nu reprezintă o discriminare, atât timp cât această diferență de tratament este însoțită de garanții suficiente exercitării tuturor drepturilor corespunzătoare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, își mențin valabilitatea atât considerentele, cât și soluția pronunțată prin decizia menționată.

În ceea ce privește prevederile art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea observă că, potrivit acestora, plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul stabilit la alin. (1) al aceluiași articol, de 30 de zile de la data comunicării actului, dar nu mai târziu de

6 luni de la data emiterii actului. Prin Decizia nr. 797 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 19 octombrie 2007, Curtea a declarat neconstituționalitatea acestora în măsura în care termenul de 6 luni de la data emiterii actului se aplică plângerii prealabile formulate de persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept. Pentru a decide astfel, Curtea a reținut că, în această interpretare, textul blochează accesul la justiție al persoanelor care sunt terțe față de raportul juridic în cadrul căruia a fost emis actul administrativ unilateral, care însă le vatămă într-un drept al lor sau într-un interes legitim. Aceasta, deoarece actul este adus doar la cunoștința destinatarului său, prin comunicare. Or, terții sunt în imposibilitate obiectivă de a cunoaște existența unui act administrativ unilateral adresat altui subiect de drept, astfel că plângerea lor prealabilă formulată împotriva acestuia va fi respinsă ca tardivă, fiind introdusă după momentul luării la cunoștință de existența și conținutul actului, adică ulterior expirării termenului de 6 luni de la emiterea acestuia. În acest fel, accesul la justiție al terților vătămați este blocat.

Curtea constată că, în cauza de față, criticile formulate de autorul excepției vizează o altă dispoziție cuprinsă în textul art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. În opinia autorului prezentei excepții de neconstituționalitate, sintagma „*numai pentru motive temeinice*” este neconstituțională întrucât permite judecătorului să aprecieze discreționar asupra temeiniciei motivelor care justifică introducerea plângerii prealabile peste termenul de 30 de zile de la data comunicării actului, ceea ce ar putea conduce la aplicarea textului în mod diferit, chiar contradictoriu, în cazuri diferite, la instanțe diferite. Raportat la aceste critici și față de declararea neconstituționalității textului de lege criticat în interpretarea mai sus prezentată, rezultă că, în cauza de față, nu este incident cazul de inadmisibilitate prevăzut de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, iar Curtea urmează să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate a art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. A se vedea, în acest sens, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 1.470 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009.

Astfel, Curtea observă că textul criticat din Legea nr. 554/2004 instituie, sub aspectul termenului de introducere a plângerii prealabile, o excepție de la regula cuprinsă în prevederile art. 7 alin. (1) din aceeași lege. În virtutea art. 7 alin. (7), persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual

poate să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia și peste termenul de 30 de zile fixat imperativ de prevederile art. 7 alin. (1) din legea menționată. Textul de lege criticat oferă astfel persoanei vătămate — care, în speță, este chiar destinatarul actului — beneficiul de a introduce plângerea prealabilă într-un interval de timp de 6 luni de la emiterea acestuia, cu condiția să învedereze motive temeinice care să justifice depășirea termenului de 30 de zile.

Autorul excepției susține că prevederea de lege criticată lasă aprecierea temeiniciei acestor motive la discreția judecătorului, existând riscul aplicării diferite, chiar contradictorii, a acestor prevederi de la o instanță la alta, ceea ce ar fi de natură să înfrângă, pe de o parte, caracterul României de stat de drept, în care dreptatea constituie o valoare supremă garantată, iar, pe de altă parte, dreptul la un proces echitabil, protejat de art. 21 alin. (3) din Constituție. Curtea constată că nu poate reține critica formulată, aprecierea cu privire la caracterul temeinic al motivelor invocate ținând de însăși esența activității judecătorului, acesta având, deopotrivă, dreptul și obligația de a discerne dintre motivele prezentate de parte care sunt cele care pot justifica introducerea plângerii prealabile peste termenul de 30 de zile care constituie regula. Curtea observă că legiuitorul nu a folosit o enumerare limitativă a situațiilor care se pot constitui în astfel de motive temeinice, ci a folosit o expresie generică, aptă să acopere o gamă variată de împrejurări din cauza cărora persoana care se consideră vătămată s-a aflat în imposibilitate de a introduce în termen plângerea administrativă prealabilă. Acestea pot fi reprezentate fie de considerații de ordin personal, specifice persoanei vătămate, fie de motive de natură obiectivă, asupra cărora judecătorul este suveran să aprecieze, în virtutea rolului său cardinal în cadrul procesului. De altfel, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că „există multe legi care se servesc, prin forța lucrurilor, de formule mai mult sau mai puțin vagi ale căror interpretare și aplicare depind de practică”, astfel că legea nu este obligatoriu să fie previzibilă cu o certitudine absolută, întrucât „certitudinea, chiar dacă este de dorit, este însoțită câteodată de o rigiditate excesivă, or dreptul trebuie să poată să se adapteze schimbărilor de situație”. În acest sens este, de exemplu, Hotărârea din 22 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Lindon, Otchakovsky-Laurens și July împotriva Franței* (paragraful 41). Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în ce privește sintagma „*motive temeinice*” cuprinsă în acestea, urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 106 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 7 alin. (7) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în ce privește sintagma „*motive temeinice*” cuprinsă în acestea, excepție ridicată de Gheorghe-Florin Bene în Dosarul nr. 3.210/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 610

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române” și ale art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (3) din anexa nr. 3 la aceeași ordonanță de urgență, precum și a prevederilor art. 50 alin. (1) și art. 107 alin. (4) din Legea apelor nr. 107/1996

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române” și ale art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (3) din anexa nr. 3 la aceeași ordonanță de urgență, precum și a prevederilor art. 50 alin. (1) și art. 107 alin. (4) din Legea apelor nr. 107/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Apă Canal” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 8.385/233/2009 al Judecătoriei Galați — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului nr. 2.927D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.929D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de același autor în Dosarul nr. 15.942/233/2009 al Judecătoriei Galați — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că, în ambele dosare, partea Administrației Naționale „Apele Române” — Administrația Bazinală de Apă Prut (fosta Direcția Apelor Prut) a transmis note scrise prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.929D/2010 la Dosarul nr. 2.927D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale cu privire la textele de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 28 și 29 aprilie 2010, pronunțate în dosarele nr. 8.385/233/2009 și nr. 15.942/233/2009, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației**

Naționale „Apele Române” și ale art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (3) din anexa nr. 3 la aceeași ordonanță de urgență, precum și a prevederilor art. 50 alin. (1) și art. 107 alin. (4) din Legea apelor nr. 107/1996. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Apă Canal” — S.A. din Galați în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor formulate împotriva unor procese-verbale de constatare și sancționare a unor contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că Administrația Națională „Apele Române” aprobă limite referitoare la timp, lucrări și încărcare cu poluanți și, fiind o instituție care se autofinanțează, stabilește și penalități pentru încălcarea acestora. Susține că textele de lege criticate „nu țin cont de logica dreptului comunitar, ilustrată de hotărârile Curții Europene de Justiție din 20 martie 1985, pronunțată în Cauza *Italia împotriva Comisiei (British Telecom)*, și din 19 martie 1991, pronunțată în Cauza *Franța împotriva Comisiei*”, în sensul că „statul nu poate fi în același timp și jucător, și arbitru”, „fiind necesară disocierea între funcția de reglementare și funcția de gestiune a serviciilor de ape”. Susține că legislația permite excesul de putere și abuzul de poziție dominantă al Administrației Naționale „Apele Române”, iar obligarea autorului excepției, față de care au fost încheiate mai multe procese-verbale de constatare și stabilire a unor contravenții, la plata penalităților conduce la diminuarea fondurilor sale pentru investiții. Precizează că acest lucru se reflectă atât în costurile serviciilor de apă suportate de cetățean, cât și în dificultăți în realizarea unor obiective precum limitarea poluării receptorilor naturali, refacerea calității apelor, gospodărirea durabilă a apei etc. Arată că, în cazul său, nu s-a aplicat sancțiunea principală a amenzii, ci cea complementară a penalităților, primând astfel „interesul economic al finanțării propriei instituții, iar nu interesul public, interes care a fost afectat substanțial prin aplicarea acestor penalități”.

Judecătoria Galați — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate reprezintă opțiunea legiuitorului, care a apreciat că este just ca recuperarea costurilor serviciilor de apă să se facă pe sistemul de contribuții, plăți, bonificații și penalități.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise transmise, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele prevederi:

• art. 1 alin. (2) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 20 septembrie 2002, modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 73/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 13 iulie 2005, și prin Legea nr. 400/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 73/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 10 ianuarie 2006. Prevederile legale menționate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (2): „(2) *Administrația Națională «Apele Române» este persoană juridică română și funcționează pe bază de gestiune și autonomie economică, în coordonarea autorității publice centrale din domeniul apelor, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.*”;

— Art. 4: „(1) *Cheltuielile pentru funcționarea Administrației Naționale «Apele Române» se vor asigura din venituri proprii, purtătoare de dobândă, rezultate din aplicarea mecanismului economic specific în domeniul gospodăririi cantitative și calitative a apelor. Veniturile proprii neconsumate în cursul exercițiului financiar se reportează în exercițiul financiar următor.*

(2) *Mecanismul economic specific domeniului gospodăririi durabile a resurselor de apă, prevăzut în anexa nr. 3, include sistemul de contribuții, plăți, bonificații, tarife și penalități.*

(3) *Administrația Națională «Apele Române» aplică sistemul de contribuții, plăți, bonificații, tarife și penalități specifice de gospodărire a resurselor de apă, prevăzute în anexele nr. 4—7, tuturor utilizatorilor de apă, indiferent de deținătorii cu orice titlu ai amenajărilor și instalațiilor.*

(4) *Penalitățile se aplică acelor utilizatori de apă la care se constată abateri de la prevederile reglementate, atât pentru depășirea cantităților de apă utilizate, cât și pentru concentrațiile de substanțe impurificatoare evacuate în resursele de apă.*

(5) *Cuantumul contribuțiilor specifice de gospodărire a resurselor de apă, a tarifelor și penalităților este prevăzut în anexele nr. 5, 6 și 7 și se reactualizează periodic prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale din domeniul apelor.*

(6) *De la bugetul de stat, bugetele locale și din surse proprii ale persoanelor fizice și juridice se vor asigura cheltuielile pentru:*

a) *acțiunile operative de interes public de apărare împotriva inundațiilor, fenomenelor hidrometeorologice periculoase și accidentelor la construcțiile hidrotehnice, precum și cele pentru constituirea stocului de materiale și mijloace de apărare;*

b) *întreținerea și repararea lucrărilor cu rol de apărare împotriva inundațiilor, refacerea și repunerea în funcțiune a lucrărilor de gospodărire a apelor afectate de calamități naturale sau alte evenimente deosebite.*

(7) *Finanțarea acțiunilor de interes național și social prevăzute la art. 3 alin. (2) lit. a)—c) se asigură de la bugetul de stat, iar a celor prevăzute la art. 3 alin. (2) lit. d), din surse proprii ale Administrației Naționale «Apele Române» și în completare din bugetul de stat, pe baza programelor aprobate în bugetul autorității publice centrale din domeniul apelor. Finanțarea activităților prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. d)—s) se susțin din sursele proprii ale Administrației Naționale «Apele Române».*

(8) *Bugetul de venituri și cheltuieli al Administrației Naționale «Apele Române» se aprobă de organul de conducere al instituției, cu acordul conducătorului autorității publice centrale din domeniul apelor, în condițiile legii.*

(9) *Administrația Națională «Apele Române» gestionează veniturile proprii din aplicarea mecanismului economic specific*

domeniului gospodăririi apelor și organizează conducerea contabilității acestora, conform prevederilor legale în vigoare.

(10) *Administrația Națională «Apele Române» poate beneficia de credite cu dobândă preferențială și facilități în domeniul impozitelor și taxelor în condițiile legii.*

(11) *Administrația Națională «Apele Române» ca instituție publică preia toate drepturile și este ținută să răspundă de toate obligațiile Administrației Naționale «Apele Române», cu statut de regie autonomă, cu excepția celor prevăzute în mod expres de Legea nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare.”;*

• art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (3) din anexa nr. 3 la aceeași ordonanță de urgență, modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 73/2005 și prin Legea nr. 400/2005, care au următoarea redactare:

— Art. 1 alin. (1) și (2): „(1) *Mecanismul economic specific domeniului gospodăririi cantitative și calitative a resurselor de apă include sistemul de contribuții, plăți, bonificații, tarife și penalități ca parte a modului de finanțare a dezvoltării domeniului și de asigurare a funcționării Administrației Naționale «Apele Române».*

(2) *Apa constituie o resursă naturală cu valoare economică în toate formele sale de utilizare/exploatare. Conservarea, re folosirea și economisirea apei sunt încurajate prin aplicarea de stimuli economici, inclusiv pentru cei care manifestă o preocupare constantă în protejarea cantității și calității apei, precum și prin aplicarea de penalități celor care risipesc sau poluează resursele de apă. Utilizatorii resurselor de apă plătesc utilizarea acesteia Administrației Naționale «Apele Române», în calitate de operator unic al resurselor de apă.”;*

— Art. 2 alin. (3): „(3) *Administrația Națională «Apele Române» este singura în drept să aplice sistemul de contribuții, plăți, bonificații, tarife și penalități specifice gospodăririi apelor tuturor utilizatorilor de apă, indiferent de deținătorii cu orice titlu al amenajării, precum și din sursele subterane, cu excepția celor pentru care există reglementări specifice în vigoare.”;*

• art. 50 alin. (1) și art. 107 alin. (4) din Legea apelor nr. 107/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 8 octombrie 1996, modificate și completate prin Legea nr. 310/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 30 iunie 2004, respectiv prin Legea nr. 112/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 12 mai 2006. Conținutul normativ al acestora este următorul:

— Art. 50 alin. (1): „(1) *Lucrările prevăzute la art. 48 pot fi promovate și executate numai în baza avizului de gospodărire a apelor și, respectiv, notificării emise de Administrația Națională «Apele Române». Punerea în funcțiune sau exploatarea acestor lucrări se face numai în baza autorizației de gospodărire a apelor și, după caz, a notificării emise de Administrația Națională «Apele Române».”;*

— Art. 107 alin. (4): „(4) *Programele etapizate prevăzute la alin. (2) și (3) se întocmesc de către utilizatorii de apă și se aprobă de Administrația Națională «Apele Române».”*

Autorul excepției invocă în motivarea criticii de neconstituționalitate următoarele dispoziții din Legea fundamentală: art. 135 alin. (2) lit. a), d), f) și g), care instituie obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, de a exploata resursele naturale, în concordanță cu interesul național, de a crea condițiile necesare pentru creșterea calității vieții, de a aplica politicile de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene, și art. 148 alin. (2), care consacră principiul priorității prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile de lege criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional pronunțându-se prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală asupra unor critici similare, formulate de același autor, în cauze având ca obiect contestarea unor alte procese-verbale de constatare și sancționare a unor contravenții. În acest sens este Decizia nr. 179 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 11 aprilie 2011, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând, în esență, că este firesc ca instituția publică de interes național care asigură aplicarea strategiei și a politicii naționale în domeniul apelor, și anume Administrația Națională „Apele Române”, să poată constata încălcarea cerințelor referitoare la concentrațiile maxime admise ale poluanților din apele uzate evacuate în resursele de apă și să aplice aceste penalități, prin întocmirea unui proces-verbal de contravenție, fără ca prevederile criticate să permită excesul de putere. Curtea a constatat totodată că nu

poate reține susținerea potrivit căreia obligarea la plata penalităților la valoarea stabilită prin procesul-verbal atacat diminuează fondurile proprii de investiții și posibilitatea de a investi sumele pentru care s-a obligat în programele de cofinanțare, deoarece procesul-verbal de constatare și de stabilire a penalităților poate fi atacat la instanța judecătorească. Cât privește critica prin raportare la dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție, Curtea a observat, în acord cu jurisprudența sa în materie, că analizarea respectării principiului priorității de aplicare a prevederilor „tratatelor constitutive ale Uniunii Europene” și a „celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu” față de „dispozițiile contrare din legile interne” revine instanțelor judecătorești.

Întrucât în cauza de față nu au fost evidențiate elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziei menționate își mențin valabilitatea și în ceea ce privește prezenta excepție de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române” și ale art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 alin. (3) din anexa nr. 3 la aceeași ordonanță de urgență, precum și a prevederilor art. 50 alin. (1) și art. 107 alin. (4) din Legea apelor nr. 107/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Apă Canal” — S.A. din Galați în dosarele nr. 8.385/233/2009 și nr. 15.942/233/2009 ale Judecătoriei Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 613

din 12 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Secția comercială și de contencios administrativ, care formează obiectul Dosarului nr. 3.094D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 3.472D/2010 și nr. 4.199D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Consiliul Local al Comunei Băneasa în Dosarul nr. 262/122/2010 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și de Alexandru Gheorghe Chivari în Dosarul nr. 2.053/111/CA/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Constantin Armașu în Dosarul nr. 1.865/101/2010 al Tribunalului Mehedinți —

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.472D/2010 și nr. 4.199D/2010 la Dosarul nr. 3.094D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.865/101/2010, **Tribunalul Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali**, excepție ridicată de Constantin Armașu într-o cauză având ca obiect o acțiune în anularea unui act emis de autoritățile publice locale.

Prin Încheierea din 6 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 262/122/2010, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu aceeași excepție de neconstituționalitate**, ridicată de Consiliul Local al Comunei Băneasa într-o cauză având ca obiect o acțiune în anularea unui act emis de autoritățile publice locale.

Prin Încheierea din 4 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.053/111/CA/2009, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu aceeași excepție de neconstituționalitate**, ridicată de Alexandru Gheorghé Chivari într-o cauză având ca obiect o acțiune în anularea unui act emis de autoritățile publice locale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă principiul autonomiei locale, în componenta sa organizatorică, în condițiile în care mandatul de consilier local, ales prin votul liber exprimat de către comunitatea locală, încetează de drept, înainte de termen, ca efect al pierderii calității de membru al unui partid, prin decizia unilaterală a partidului respectiv, nicidecum a comunității care l-a investit. Se arată că o măsură luată de un partid politic produce efecte deosebit de importante la nivelul unei autorități publice locale, încetarea mandatului de consilier local, pentru motive ce nu țin de activitatea acestuia în cadrul instituției, intervenind automat.

Se critică faptul că sancționarea delimitării unui membru de politica partidului său cu pierderea calității de consilier câștigată prin vot, în condițiile în care „realitățile politice din România de astăzi ne obligă să admitem că este posibil ca un întreg partid să fie deturmat de la valorile pe care le-a proclamat”, încalcă libertatea gândirii și a opiniilor, restrângându-se în mod nejustificat și exercitarea dreptului la asociere. Se susține, de asemenea, că se instituie o discriminare între aleșii locali, pe de o parte, și primari și parlamentari, pe de altă parte, cărora nu le încetează mandatul în cazul în care pierd calitatea de membru al partidului politic pe a cărui listă au fost aleși.

Tribunalul Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ, Tribunalul Giurgiu — Secția civilă și Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004, modificată și completată prin Legea nr. 249/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 27 iunie 2006. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 9 alin. (2) lit. h¹): „(2) *Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri: (...)*

h¹) pierderea calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales;”.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) care statuează principiul egalității în drepturi, art. 29 alin. (1) cu referire la libertatea gândirii și a opiniilor, art. 40 care consacră dreptul de asociere, art. 120 care instituie principiile de bază ale administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale și art. 121 privind autoritățile locale și orașenești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat a mai format obiectul controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceiași dispoziții constituționale ca și cele invocate în prezentele cauze conexe. Astfel, prin Decizia nr. 915 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 14 noiembrie 2007, Curtea a reținut că prevederile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 au ca finalitate prevenirea migrației politice a aleșilor locali de la un partid politic la altul și asigurarea unei stabilități în cadrul administrației publice locale, care să exprime configurația politică, așa cum aceasta a rezultat din voința electoratului. Curtea a constatat că textul criticat nu conține prevederi contrare dispozițiilor art. 16 din Constituție, acesta aplicându-se deopotrivă tuturor consilierilor locali sau județeni care și-au pierdut calitatea de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale, fără niciun fel de privilegii sau discriminări. Cât privește pretinsa discriminare între consilierii locali sau județeni, pe de o parte, și primari, pe de altă parte, Curtea a observat că distincția pe care o face textul asupra modalității de încetare a mandatului vizează două categorii diferite de aleși locali, supuși unui statut distinct atât prin Legea nr. 393/2004, cât și prin Legea administrației publice locale nr. 215/2001. În mod analog, statutul diferit al parlamentarilor și modalitatea de alegere a acestora prin scrutin uninominal, în baza Legii nr. 35/2008, justifică existența unor deosebiri în ce privește cazurile de încetare a mandatului, prin comparație cu situația consilierilor locali sau județeni, care sunt aleși pe baza scrutinului de listă.

Totodată, prin Decizia nr. 1.167 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, Curtea a reținut că electoratul acordă votul său candidaților înscriși pe liste ale partidelor, pentru a îndeplini funcții publice la nivelul administrației locale, în considerarea programului politic al partidului din rândurile căruia fac parte la momentul alegerii și pe care urmează să îl promoveze pe perioada mandatului lor de consilier local sau de consilier județean. Or, de vreme ce alesul local nu mai este membru al partidului pe listele căruia a fost ales înseamnă că nu mai întrunește condițiile de reprezentativitate și legitimitate necesare îndeplinirii programului politic pentru care alegătorii au optat,

astfel că nu se mai justifică menținerea acestuia în funcția publică.

Referitor la criticile formulate prin raportare la dispozițiile art. 29 alin. (1) și art. 40 din Constituție, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 485 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 9 iunie 2008, că încetarea calității de consilier local sau de consilier județean, prin modalitatea prevăzută de textul de lege criticat, nu îngrădește libertatea conștiinței persoanei fizice care a deținut o asemenea funcție, libertate care se concretizează prin posibilitatea exprimării propriilor idei și concepții despre lumea înconjurătoare, a opiniilor și a opțiunilor, inclusiv a celor politice, fără niciun fel de constrângeri sau limitări. Libertatea conștiinței implică, inevitabil, și libertatea de exprimare, care face posibilă exteriorizarea, prin orice mijloace, a gândurilor, a opiniilor, a credințelor religioase sau a creațiilor spirituale de orice fel. În strânsă legătură cu cele două libertăți se află libertatea de asociere, care reprezintă

forma de manifestare colectivă a acestora. Or, prevederile art. 9 alin. (2) lit. h¹) și alin. (3) din Legea nr. 393/2004 nu conțin norme care să zădărnicească exercitarea vreuneia dintre libertățile fundamentale amintite.

În ceea ce privește invocarea normelor constituționale care instituie principiile de bază ale administrației publice locale, Curtea a observat, prin Decizia nr. 1.118 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 18 noiembrie 2008, că nu au incidență în soluționarea excepției de neconstituționalitate, al cărui obiect îl reprezintă un text referitor la încetarea calității de consilier local sau județean.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, soluția pronunțată prin deciziile menționate și motivele care au stat la baza acestora își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Constantin Armașu în Dosarul nr. 1.865/101/2010 al Tribunalului Mehedintzi — Secția comercială și de contencios administrativ, de Consiliul Local al Comunei Băneasa în Dosarul nr. 262/122/2010 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și de Alexandru Gheorghe Chivari în Dosarul nr. 2.053/111/CA/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 735

din 2 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborate cu cele ale art. 310 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborate cu cele ale art. 310 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tudor Jidav în Dosarul nr. 3.845/94/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.845/94/CV/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborate cu cele ale art. 310 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Tudor Jidav cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 5.845 din 30 noiembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Buftea în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Ilfov, într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „dispozițiile art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, coroborate cu cele ale art. 310 din Codul

de procedură civilă și interpretate în lumina dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (3) din Legea 303/2004”, contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1) și art. 123 alin. (2). În acest sens, apreciază că „excepția tardivității nu poate fi invocată din oficiu, ci doar de partea interesată”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale art. 310 din Codul de procedură civilă.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborate cu cele ale art. 310 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tudor Jidav în Dosarul nr. 3.845/94/CV/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

